

det store Flertal i Tingene, at Forholdet var saaledes, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kredss skildrede det, at Tvangsarbejdsanstalterne i Virkeligheden ere Forsørgelsesanstalter. Man havde maatte ikke selv Dø for, hvad det i Virkeligheden var for en stor Forandring, man havde indført ved her at paahyde Indretningen af en hel Mængde Straffeanstalter, hvor Fanger, som vare dømt for Forbrydelser, skulde indsættes. Derfor haaber jeg, efter at dette nu er sket, og det viser sig, at disse Anstalter ere ordnede paa en lige saa hensigtsmæssig og betryggende Maade som andre Straffeanstalter, at man skal saa det andet Ting til at gaa ind derpaa. Men jeg har ikke villet optage dette videregaaende Spørgsmaal om Anvendelse af korporlig Revselse paa disse Fattiglemmer, fordi det endnu kan gøres gældende, at disse Folk ikke ere egentlige Forbrydere som andre Straffefanger, men at de endnu sidde der til Forsørgelse. Skulde man i det andet Ting ville vedtage det her foreslaaede, og skulde der der vise sig en Stemning for ogsaa at udvide det til de Menneker, som ere indsatte af Fattigvæsenet, skal jeg ikke have noget imod det. Det vilde i og for sig være ganske naturligt og berettiget, at disse Folk, som have gjort sig skyldige i Ubjyd hjemme, ere blevne sendte til Tvangsarbejdsanstalten, og der blevne satte i Celle, naar de andre Midler ikke ville hjælpe, komme til at falde ind under denne Bestemmelse.

Jeg skal med disse meget omstændelige Betragtninger, der ere nødvendiggjorte ved den tidligere Diskussion, slutte med en Bemærkning om, at jeg i det hele tiltræder Udvalgets Forslag, men modsætter mig det af et Mindretal under Nr. 4 stillede Forslag.

Ordføreren (Goss): Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Bemærkninger, den ærede Minister gjorde med Hensyn til Sammenligningen mellem det Forslag, der nu foreligger fra Udvalgets Side, og det ældre, men kun sige, at naar der staar: „Indtrængen i andens Bolig“, tror jeg rigtig nok, at Trappegangen i en privat Bolig maa anses for at høre med dertil. Vi have netop ment: „Indtrængen“ inden for Gadedøren, det er det, det kommer an paa.

Det ærede Medlem af Udvalget (P. G. C. Jensen) udtalte sig i Gaar noget nedsettende, som det forekommer mig, om Tvangsarbejdsanstalterne, idet han bemærkede, at der i Virkeligheden ikke fandtes nogen Tvang til Arbejde. Deri tror jeg, det ærede Medlem tager fejl, eller i alt Fald overdriver han noget. Man kan naturligvis godt gøre en Indvending mod Udtrykket Tvangsarbejde,

men det er det gængse Udtryk. Hovedsagen er imidlertid, at der er en Pligt til Arbejde. Derved adskiller Tvangsarbejde sig fra Fængsel, hvor der ikke er en saadan Pligt, men hvor det staar Fangerne frit for, om de overhovedet ville bestille noget. Denne Pligt er meget stærkt fremhævet i alle de nyeste Reglementer for Tvangsarbejdsanstalter for de to sidste Aar. Jeg har her for mig et stadfæstet Arrestreglement for Tvangsarbejdsanstalten ved Aalborg, som er en fortræffelig Anstalt. Der hedder det i Arbejdsreglementets § 2: „I Arbejdstiden arbejdes uafbrudt, og maa ingen Samtale finde Sted. Arbejdet skal udføres med Flid og Nøjsagtighed efter de givne Anvisninger. Med Materiale og Redskaber skulle Fangerne omgaaes med Omhu og Forsigtighed“, og i § 3 kommer en Bestemmelse om, at Tvangsfanger, som have udført deres Arbejde til Tilfredshed, kunne faa en Dujør, hvorefter det i Paragraffens 2det Stykke bestemmes, at „den Tvangsfange, som ikke kanes at have udført tilbørlig Flid og Omhu med Arbejdet, erholder ingen Dujør og kan desuden straffes med Fritidsarbejde eller paa anden Maade“, i hvilken Henseende der henvises til det almindelige Reglements § 14. Nu komme vi til de Tvangsmidler, der anvendes. De ere selvfølgelig i Overensstemmelse med den gældende Lovgivning. Herom hedder det i det almindelige Reglementets § 14: „For mindre Forseelser“ — og det er det, der her er Tale om — „kunne Tvangsfangerne af Inspektøren straffes med Arbejde i Fritiden, Forsættelse til andet Arbejde, Formindstelse eller Berøvelse af Arbejdsdujør og Nægtelse af at anvende den samt Berøvelse af andre ellers tilladte Friheder. For grovere Forseelser, for saa vidt de ikke ere af en saadan Bestaaenhed, at de bør paataales ved Rettergang, anses Tvangsfangerne med de i Fattiglovens § 41, 2det Stykke hjemlede Straffe“. Ere nu disse Tvangsmidler, som altsaa ere til Raadighed, tilstrækkelige over for Fangernes Forsømmelse af Arbejde og Dovenskab? Ja, det tror jeg rigtig nok. I det hele tror jeg, at Erfaringen viser, at der ikke i den Henseende syndes særligt af Fangerne i Tvangsarbejdsanstalterne. Fangerne blive lede og lede af at drive, og de arbejde — jeg vil ikke sige hellere end gerne — men dog ikke med Uvilje. Det er Reglen. Jeg tvivler ikke om, at Arbejdsanstalternes Bestyrelser anvende de Tvangsmidler, der staa til Raadighed, og som gennemsnitlig ere tilstrækkelige for denne Slags Forseelser. Det ærede Medlem fortalte en ret morsom Anekdote fra Njøbenhavns Ladegaard. Jeg sender ikke det Tilfælde og kan altsaa hverken bekræfte eller